

Китоби Дониёл — Рақами Панҷоҳу Нӯҳ

Ошкор сохтани ниҳони ниҳони нубувватӣ: Кушодани ҳалқунандаи ниҳой аз ҷониби Шери қабилаи Яҳудо

Jeff Pippenger

2024-01-23

Чанде пеш аз анҷоми давраи имтиҳон, сирри ниҳони нубувват аз ҷониби Шери сибти Яҳудо кушода мешавад, ва маҳз хирадмандонанд, ки афзоиши донишero, ки аз он кушодашавӣ падида меояд, дарк мекунанд. Ду шохид дар Ваҳй ба бахше аз он чи дар он вақт кушода мешавад, нур меафкананд.

Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ҳайвонро ҳисоб кунад, зеро он шумораи одам аст; ва шумораи вай шашсад шасту шаш аст. ... Ва дар ин ҷо зеҳнест, ки ҳикмат дорад. Ҳафт сар — ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст. Ваҳй 13:18, 17:9.

«қудрати охирине, ки мебоист бар зидди калисо ва қонуни Худо ҷанг кунад ва бо ҳайвоне бо шохҳои баррамонанд рамзӣ гардонида шуда буд», Иёлотӣ Муттаҳида мебошад. Он подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас аст, ва сохтори подшоҳии он ҳамон сохтор (сурат) аст, ки подшоҳии панҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас дошт. Он ба подшоҳие табдил меёбад, ки дар он Калисо бар Давлат ҳукмронӣ мекунад, ва сипас тамоми заминро маҷбур месозад, ки маҳз ҳамин тартибро қабул намояд. Иттиҳоди Калисо ва Давлат дар Иёлотӣ Муттаҳида дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ба таври комил ташаккул меёбад.

«“Сурат ба ҳайвони ваҳшӣ” он шакли протестантизми муртадро ифода мекунад, ки хангоме ба вучуд хоҳад омад, ки калисоҳои протестантӣ барои қорӣ намудани ақидаҳои таълимотии худ ёрии ҳокимияти шаҳрвандиро бичӯянд. “Нишони ҳайвони ваҳшӣ” ҳанӯз бояд муайян карда шавад». Муборизаи бузург, 445.

Сурати ҳайвон ва нишони ҳайвон ду рамзи гуногунанд, аммо маҳз дар қонуни якшанбе сурати ҳайвон ба камоли пурраи худ мерасад.

«Маҷбур сохтани риояи якшанбе аз ҷониби калисоҳои протестантӣ, маҷбур сохтани ибодати папагӣ — яъне ҳайвон аст. Онҳое ки, бо дарки даъвоҳои аҳкоми қорум, ба қойи шанбеи ҳақиқӣ шанбеи козибро риоя карданро интиҳоб мекунанд, бо ҳамин ба он қудрате арҷгузорӣ менамоянд, ки танҳо ба воситаи он чунин амр дода шудааст. Аммо ҳуди дар амал татбиқ намудани як вазифаи динӣ ба воситаи қудрати дунявӣ, калисоҳоро водор месозад, ки барои ҳайвон сурати ӯро ба вучуд оваранд; бинобар ин, маҷбур сохтани риояи якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, маҷбур сохтани ибодати ҳайвон ва сурати ӯ хоҳад буд». «Муборизаи Азим», 448, 449.

Хангоми қабули қонуни якшанбе, Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳида пурра сарнагун мешавад ва миллати комила аз ростқорӣ ҷудо мегардад. Пас, зеро назорати комили Шайтон, Иёлотӣ Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳамон низоми Калисо ва Давлатро, ки тоза дар Иёлотӣ Муттаҳида барқарор шудааст, бипазирад. Ҳукумати ҷаҳонӣ Созмони Милали

Муттаҳид аст, ва калисои Рум он Калисоест, ки бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад.

Чаҳон аз тӯфон, ҷанг ва ихтилоф пур аст. Вале зеро як сарвар — қудрати папагӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то дар шахси шоҳидони Ё ба Худо муқобилат намоянд.» Testimonies, ҷилди 7, 182.

Низоми Калисо ва Давлат, ки дар нобувват ҳамчун сурати ҳайвон тасвир шудааст, ҳамчунин иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб аст. Даҳ подшоҳи Ваҳйи боби ҳабдаҳ, ки сари ҳафтум мебошанд, қудрати аждаҳоро намояндагӣ мекунанд.

«Подшоҳон ва ҳокимон ва волигон бар худ нишонаи зиддимасеҳро гузоштаанд, ва ҳамчун аждаҳое тасвир шудаанд, ки меравад, то бо муқаддасон ҷанг кунад — бо онҳое ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва имони Исоро доранд». Testimonies to Ministers, 38.

«Даҳ подшоҳ» Созмони Милали Муттаҳидро ифода мекунанд, ки дини он спиритизм аст; ва дини пайғамбари козиб протестантизми муртад аст; ва дини ҳайвон католицизм аст, ки он дар асл ҷуз спиритизме нест, ки бо даъвои масеҳият пӯшонида шудааст.

«Бо фармоне, ки таъсиси Папаро бар ҳилофи қонуни Худо маҷбурӣ мегардонад, миллати мо худро қомилан аз росткорӣ ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз болои ин ҷудой дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад фишурд; вақте ки Ё аз болои варта даст дароз карда, бо спиритизм даст хоҳад дод; вақте ки, зеро таъсири ин иттиҳоди сегона, кишварӣ мо ҳар як асли Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои паҳн кардани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ шароит фароҳам хоҳад овард,—он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти шигифтангези Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Testimonies, ҷилди 5, 451.

Ҳангоми ҷорӣ шудани қонуни якшанбе, иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб ба анҷом мерасад. Он гоҳ Иёлотӣ Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳонии Созмони Милали Муттаҳидро бипазирад, зеро дар замони қонуни якшанбе ҷаҳон ба бӯҳрони бузург гирифта мегардад, чун Исломи бар Иёлотӣ Муттаҳида ба сабаби таҳмили ибодати офтоб доварӣ меоварад. Сипас Шайтон зоҳир мешавад, то худро ба ҷойи Масеҳ вонамуд созад; ва ҳангоме ки Иёлотӣ Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ин иттиҳоди ягонаи ҷаҳонии калисо ва давлатро бипазирад, ҳамчунин ҷаҳонро маҷбур месозад, ки якшанберо ҳамчун рӯзи истироҳат бипазирад. Ҳамон раванди озмоише, ки дар Иёлотӣ Муттаҳида рух додааст, он гоҳ бар тамоми ҷаҳон оварда мешавад.

«Халқҳои хориҷӣ ба намунаи Иёлотӣ Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки вай пешсафӣ мекунад, бо вучуди ин ҳамон бӯҳрон бар сари қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, volume 6, 395.

Принсипе, ки осияти миллӣ бо ҳаробии миллӣ пайгирӣ мешавад, бар ҳар кишваре нозил мегардад, вақте ки онҳо рӯзи офтобро ҳамчун рӯзи ибодат қабул мекунанд. Бӯҳрони рӯ ба шиддат ҳамон «як соат» аст, ки дар он даҳ подшоҳ бо папа, «марди гуноҳ», ҳукм меронанд. Онҳо розӣ шуданд, ки подшоҳии ҳафтуми худро ба ҳокимияти папагӣ биспоранд, зеро ба он бовар қунонда шудаанд, ки нуфузи ахлоқии папагӣ барои муттаҳид сохтани ҷаҳон бар зидди

чанги рӯ ба авҷ алайҳи Ислом зарур аст. Дар соли 1798, Созмони Милали Муттаҳид ҳанӯз ба сахнаи таърих наомада буд.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз салтанате наёфтаанд; лекин бо ҳайвон як соат ҳамчун подшоҳон қудрат меёбанд. Инҳо як фикранд, ва қудрат ва тавоноии худро ба ҳайвон медиҳанд. Инҳо бо Барра чанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад, зеро ки Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ёнд, даъватшудагон, баргузидагон ва вафодоронанд. Ваҳй 17:12–14.

Чунон ки ҳамеша дар мавриди папа чунин будааст, подшоҳон қудратро фароҳам хоҳанд овард, то ки папай таъқиботро бар зидди қавми Худо ба иҷро расонад; ва маҳз ҳамон даҳ подшоҳанд, ки бо Барра чанг мекунанд, аммо инро онҳо бо амри «марди гуноҳ» анҷом медиҳанд. «Марди гуноҳ» ҳамчунин ҳамон «мард» аст, ки ҳафт калисо дар боби чоруми Ишаё аз ӯ даст мегиранд.

Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард часпида, хоҳанд гуфт: «Мо нони худро хоҳем хӯрд, ва либоси худро хоҳем пӯшид; фақат бигзор моро ба номи ту бихонанд, то наги моро бардорӣ». Дар он рӯз шохай Худованд зебо ва пурчалол хоҳад буд, ва самари замин барои онҳо, ки аз Исроил раҳо ёфтаанд, олиқадр ва хушнамо хоҳад буд. Ишаё 4:1, 2.

«ҳафт зан» ифода мекунад, ки папство (марди гуноҳ) бар ҳамаи калисоҳои замин ҳукмронӣ дорад, ҳамон гуна ки бар ҳамаи халқҳо низ ҳукмронӣ дорад. «Нангу оре», ки калисоҳо мецоҳанд аз он парҳез кунанд, ҳамон «нангу оре»-и рад кардани талаботи ибодат дар рӯзи якшанбе аст. Посбонони содиқи Шанбе барои садоқати худ таъқиб хоҳанд шуд, ва Ислом низ аз рӯи кардани рӯзи офтоб сар хоҳад печид. Созише, ки Иёлотҳои Муттаҳида миёни папство ва Созмони Милали Муттаҳид тартиб медиҳад, бар ин асос аст, ки маҳз нуфузи ахлоқии марди гуноҳ он чизест, ки барои раҳнамун сохтани ҷаҳон ба пазируфтани чанг бар зидди Ислом, ба мақсади барқарор кардани сулҳ бар рӯи замин, лозим аст.

Аммо дар бораи замонҳо ва мавсимиҳо, эй бародарон, ҳоҷате нест, ки ман ба шумо бинависам. Зеро ҳуди шумо ба ҳубӣ медонед, ки рӯзи Худованд чунон меояд, мисли дузда дар шаб. Зеро вақте ки онҳо меёянд: «Сулҳ ва амният», он гоҳ ҳалокати ногаҳонӣ бар онҳо меояд, мисли дарди зоиш бар зани ҳомила; ва онҳо наҷот нахоҳанд ёфт. Аммо шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, то он рӯз шуморо мисли дузд фаро гирад. Шумо ҳама фарзандони нур ва фарзандони рӯз ҳастед: мо аз шаб нестем ва на аз торикӣ. 1 Таслўникиён 5:1–5.

Паёми «сулҳ ва амният»-и нубуввати Китоби Муқаддас, ки ҳамеша ҳамчун паёми дурӯғин муаррифӣ мегардад, танҳо дар давраи мантиқӣ аст, ки дар он сулҳ ва амният вучуд надорад. Ҳеҷ сабабе нест, ки паёми «сулҳ ва амният» пешниҳод карда шавад, вақте ки сулҳ ва амният вучуд дорад. Ислом ҳар гуна сулҳ ва амниятро аз байн мебарад. «Ҳалокати ногаҳонӣ», ки бо он паёми дурӯғин алоқаманд аст, ҳалокатест, ки шиддат мегирад, зеро он мисли «занест» дар «дарди зоиш». Аввалин дарди зоиши Войи сеюм 11 сентябри соли 2001 буд.

Дар сатрҳои нубуввати Илос ва Яҳёи Таъмиддиҳанда фиреби қудрати папай ба тасвир кашида мешавад. Ҳангоме ки Аҳъоб ба Сомария бозгашт, то ба Изабал хабар диҳад, ки

Худои Илӛс Худои ҳақиқист, зеро Ў аз осмон оташ фуруд оварда буд, он гоҳ Аҳъоб дарк кард, ки Изабал ўро дар бораи адовати худ нисбат ба Илӛс фиреб дода буд. Ҳамин адоват ва фиреб ҳамчунин он гоҳ ба тасвир кашида шуд, ки Ҳиродус дар чашни зодрӯзи худ ба Саломе нисфи мамлакати худро ваъда дод. Саломе духтари Ҳиродия буд; бинобар ин, Ҳиродус аждаҳо буд, Ҳиродия папағӣ буд ва Саломе пайғамбари козиб буд.

Дар ин қисса қудрати фиребандаи ракси Саломе ба кор бурда шуд, то Ҳиродусро (дах подшоҳро) водор созад, ки нисфи подшоҳии худро ба як калисо (зан) бисупорад. Он зан (Саломе) тахти роҳнамоии модари худ (католицизм) қарор дошт, ва Ҳиродус хеле дер фаҳмид, ки муносибати Ҳиродия нисбат ба Яхӛ ҳамон гуна буд, ки муносибати Изабал нисбат ба Илӛс буд. Дар ҳар ду ҳолат, нигоҳдорандагони шанбе бояд бимиранд.

Ислом тадричан, вале бо суръат, сулҳ ва амниятро аз сайёраи замин барҳам медиҳад ва бо ин роҳ инсониятро бар зидди Ислом муттаҳид месозад. Ҷанги босуръат шиддатёбандаи Ислом он бурҳонеро ифода мекунад, ки барои барпо намудани ҳайкали ҷаҳонии ваҳшӣ дар айёми охир ба кор бурда мешавад. Он фиребе, ки бар ҷаҳон (дах подшоҳ) оварда мешавад, аз ҷониби Иёлотҳои Муттаҳида (Саломе) оварда мешавад, ва он ҷаҳонро ба ин бовар меорад, ки онҳо бояд бар зидди Ислом муттаҳид шаванд; аммо онҳо хеле дер дармеёбанд, ки ин тадбир фақат ҳилае будааст, ки барои таъқиби нигоҳдорандагони шанбе ба кор бурда шавад. Ин фиреб як қисми сабабест, ки дах подшоҳ аз ғоҳиша нафрат доранд, ҳарчанд ҳангоме ки зерҳои фишор буданд, розӣ шуданд, ки подшоҳии ҳафтуми худро ба вай биспоранд.

Ва он дах шохе ки ту бар он ҳайвон дидӣ, инҳо аз ғоҳиша нафрат хоҳанд кард, ва ўро вайро ба бараҳна хоҳанд сохт, ва гӯшти ўро хоҳанд хӯрд, ва ўро ба оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо ниҳодааст, ки иродаи Ўро ба ҷо оваранд, ва яқдил бошанд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон биспоранд, то суханони Худо ба анҷом расанд. Ваҳӣ 17:16, 17.

Глобалистони Созмони Милали Муттаҳид на танҳо «подшоҳон»-и замин мебошанд, балки онҳо ҳамчунин ҳамчун «тоҷирон» муаррифӣ шудаанд; бинобар ин, глобалистҳо аз қудратҳои сиёсӣ ва иқтисодӣ иборатанд. Сабаби он ки ғариштае, ки рӯёи Ваҳӣ бобҳои ҳабаҳум ва ҳаждаҳумро ба Юҳанно овард, ин буд, ки ба Юҳанно доварии ғоҳишаи бузурги Сурро нишон диҳад. Ҳар ду гурӯҳи глобалистҳо бар марғи папағӣ мотам мегиранд.

Бинобар ин, в як рӯз вабоҳои вай хоҳад омад: марғ, ва мотам, ва гуруснагӣ; ва вай ба оташ комилан сӯхта хоҳад шуд; зеро Худованд Худо, ки вайро доварӣ мекунад, қавист. Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино кардаанд ва дар нозу неъмат бо вай зистаанд, бар вай хоҳанд гирифт ва бар вай навҳа хоҳанд кард, ҳангоме ки дуди сӯхтани вайро бубинанд, Аз тарси азоби вай дур истода, хоҳанд гуфт: Вой, вой бар ту, эй шаҳри бузург Бобил, эй шаҳри пурқудрат! зеро дар як соат доварии ту фаро расид. Ва тоҷирони замин бар вай хоҳанд гирифт ва мотам хоҳанд кард; зеро дигар ҳеҷ кас қолои онҳоро намехарад. Ваҳӣ 18:8–11.

Тоҷирон ва подшоҳон ҳар ду аз дур меистанд ва нидо мекунанд: «Вой, вой». Калимаи «вой» дар забони юнонӣ дар боби ҳаштуми Ваҳӣ ҳамчун «вой» тарҷума шудааст.

Ва ман дидам, ва шунидам, ки фариштае дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин аз сабаби дигар овозҳои карнаи он се фаришта, ки ханӯз бояд бинавозанд! Ваҳй 8:13.

Се Вой баробари карнаи панҷум, шашум ва ҳафтум мебошанд ва онҳо рамзҳои Исломанд. Подшоҳон, тоҷирон ва сарварони киштиҳо ҳама дар боби ҳаждаҳум се бор нидо мекунанд: «вой, вой».

Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино карда ва дар айшу нӯш бо вай зиста буданд, хангоме ки дуди сӯхтани вайро бинанд, бар вай гирия хоҳанд кард ва навҳа хоҳанд намуд, ва аз тарси азоби вай дур истода, хоҳанд гуфт: «Вой, вой бар ту, эй Бобили шаҳри бузург, эй шаҳри тавоно! Зеро ки дар як соат доварию ту фаро расид». ... Тоҷирони ин чизҳо, ки аз вай сарватманд гардида буданд, аз тарси азоби вай дур хоҳанд истод, гириякунон ва навҳакунон, ва хоҳанд гуфт: «Вой, вой бар он шаҳри бузург, ки ба катони нафис, аргувон ва кирмиз ораста буд, ва бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид зебу зинат ёфта буд! Зеро ки дар як соат ин қадар сарвати бузург барбод рафт». Ва ҳар киштибон, ва ҳамаи ононе ки дар киштиҳо буданд, ва маллоҳон, ва ҳар кӣ бо баҳр тичорат мекунанд, дур истоданд, ва чун дуди сӯхтани вайро диданд, фарёд зада гуфтанд: «Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург аст!» Ва ҳок бар сарҳои худ пошиданд, ва гириякунон ва навҳакунон фарёд зада гуфтанд: «Вой, вой бар он шаҳри бузург, ки ба сабаби сарвати вай ҳамаи ононе ки дар баҳр кишти доштанд, сарватманд гардида буданд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардид». Ваҳй 18:9-10, 15-19.

«Соате», ки дар он доварию папагӣ ба анҷом мерасад, ҳамон «соат»-и Ваҳйи ёздаҳум аст, яъне «соати зилзилаи бузург», ва он давраи қонуни якшанберо ифода мекунанд, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида оғоз ёфта, то бархостани Микоил ва баста шудани муҳлати имтиҳони инсон идома меёбад. Ҷаҳонигароёне, ки аз фоҳиша нафрат доштанд, вале бо вучуди ин розӣ шуданд, ки салтанати худро барои як соат ба вай бисупоранд, на танҳо се бор «вой, вой» (афсӯс, афсӯс) такрор мекунанд, балки ин саволро низ медиҳанд: «Қадам шаҳр ба ин шаҳри бузург монанд аст?» Онҳо ин саволро дар китоби Ҳизқиёл низ дода буданд.

Ва овози худро бар зидди ту баланд хоҳанд кард, ва бо талҳӣ нола хоҳанд намуд, ва бар сарҳои худ ҳок хоҳанд пошид, дар миёни ҳокистар хоҳанд ғалтид. Ва барои ту худро тамоман кал хоҳанд кард, ва палос дар бар хоҳанд намуд, ва барои ту бо талҳии дил ва навҳаи саҳт хоҳанд гирист. Ва дар навҳаи худ барои ту марсия хоҳанд хонд, ва бар ту нола карда, хоҳанд гуфт: Қадам шаҳр мисли Сур аст, мисли он ки дар миёни баҳр ҳалок гардидааст? Вақте ки колоҳои ту аз баҳрҳо берун мерафтанд, ту халқҳои бисёрро сер мекардӣ; ту подшоҳони заминро бо фаровонии сарвати худ ва бо бисёрии тичорати худ ғанӣ мегардонидӣ. Дар он вақт ки ту аз ҷониби баҳрҳо дар аъмоқи обҳо шикаста хоҳӣ шуд, тичорати ту ва тамоми ҷамоати ту дар миёни ту фурӯ хоҳад афтод. Ҳамаи сокинони ҷазираҳо аз ту дар ҳайрат хоҳанд монд, ва подшоҳони онҳо саҳт ба ҳарос хоҳанд афтод, чеҳраҳои парешон хоҳад шуд. Тоҷирон дар миёни халқҳо бар ту хуштак хоҳанд кашид; ту ба даҳшат мубаддал хоҳӣ шуд, ва дигар ҳаргиз нахоҳӣ буд. Ҳизқиёл 27:30-36.

Ҳизқиёл шаҳрро ҳамчун «Сӯр» мешиносонад, ки «дар миёни баҳр нобуд шудааст?» Ишаё, дар бораи фоҳишаи Сӯр (Тирус) сухан ронда, ки ӯ ҳамон фоҳишаи бузурги Ваҳй аст, ки калисои католикӣ мебошад, ва ҳамчунин ӯро ҳамчун шаҳри тоҷгузор шинос мекунад.

Оё ин шаҳри шодмонихаши туст, ки қадимияташ аз рӯзҳои бостон аст? Пойҳои ҳуди вай ӯро ба дур хоҳанд бурд, то ғарибона иқомат кунад. Кист, ки ин машваратро бар зидди Сур, шаҳри тоҷгузор, гирифтааст, ки тоҷиронаш шоҳзодагонанд, ва савдогаронаш ашрофони замин мебошанд? Парвардигори лашкарҳо инро муқаррар намудааст, то кибриёи ҳар ҷалолро доғдор созад ва ҳамаи ашрофони заминро ба хорӣ оварад. Ишаё 23:7–9.

Папайат «шаҳри тоҷгузор» аст, зеро маҳз ӯст, ки даъво мекунад ҳамчун малика бар иттиҳоди сечониба нишастааст.

Ба қадре ки вай худро ҷалол додааст ва ба айшу ноз зистааст, ба ҳамон қадр ба вай азоб ва мотам бидеҳед; зеро вай дар дили худ мегӯяд: “Ман ҳамчун малика нишастаам, бева нестам, ва ҳеч гоҳ мотам нахоҳам дид”. Ваҳй 18:7.

Ҳизқиёл дар марсияи худ бар Тир гуфт, ки довариҳои фоҳиша «дар миёни баҳр» ба амал омадааст.

Ва каломи Худованд боз бар ман нозил шуда, гуфт: Акнун ту, эй писари одам, барои Сур марсия бардор. ... Киштиҳои Таршиш дар бозори ту дар бораи ту суруд мехонданд; ва ту дар миёни баҳрҳо пур гардида, бисёр пурҷалол шуда будӣ. Қайқронҳои ту туро ба обҳои азим бурданд; боди шарқӣ туро дар миёни баҳрҳо шикаст. Ҳизқиёл 27:1, 2, 25, 26.

Ин «боди шарқӣ» аст, ки довариро бар фоҳишаи Сур, шаҳри тоҷгузор, меоварад, ва «боди шарқӣ» рамзи Ислом аст. Чанге, ки даҳ подшоҳ бар зидди Ислом ба миён меоранд, ҳамон чизест, ки папегарии айёми охириро нобуд месозад. Дарки ин даҳ подшоҳ, ки онҳоро фиреб додаанд, дар дилҳои онҳо тарс низ ба вучуд меоварад.

Кӯҳи Сион, ки бо мавқеи худ зебост, шодии тамоми замин аст; дар ҷониби шимол шаҳри Подшоҳи бузург аст. Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ маълум гардидааст. Зеро инак, подшоҳон ҷамъ омаданд, якҷоя гузаштанд. Онро диданд ва дар ҳайрат монданд; ошуфта шуданд ва шитобон гурехтанд. Дар он ҷо тарс онҳоро фаро гирифт, ва дард, мисли дарди зане ки мезояд. Ту киштиҳои Таршишро бо боди шарқӣ мешиканӣ. Чунон ки шунидаем, ҳамон тавр дар шаҳри Парвардигори лашкарҳо, дар шаҳри Худои мо дидаем: Худо онро то абад устувор хоҳад кард. Селох. Забур 48:2–8.

Ҷаҳонигароён ба Малакути Худо, ки бо шаҳри Ерусалим таҷассум ёфтааст, назар афканданд, вале «он шаҳри бузург» — Бобилро ҳамчун сари худ баргузиданд. Вақте ки Худо он шаҳри бузургро доварӣ мекунад, онҳо нола ва мотам мекунанд, зеро дармеебанд, ки талаф ёфтаанд; зеро он шаҳри бузурге, ки худ баргузида буданд, дар миёни баҳр бо чанге, ки Ислом (боди шарқӣ) бар сари онҳо овардааст, шикаста мешавад. Ва он чанг чанге аст, ки пайваста шиддат мегирад, зеро он мисли зане аст дар дарди зоиш.

Подшоҳии Худо, ки онон онро ба хоџири папия таъкиб кардаанд, дар боби дуёми китоби Дониёл тасвир шудааст, ки дар он ба мо гуфта мешавад, ки дар «рӯзҳои ин подшоҳони [глобалистӣ]» Худо Подшоҳии абадии Худо барпо хоҳад кард.

Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон подшоҳие барпо хоҳад кард, ки ҳаргиз ҳароб нахоҳад шуд; ва ин подшоҳ ба қавми дигар воғузур карда нахоҳад шуд, балки ҳамаи ин подшоҳихоро пора-пора карда, нест хоҳад кард, ва худ то абад қоим хоҳад монд. Дониёл 2:44.

Миллерчиён бовар доштанд, ки онҳо дар «рӯзҳои ин подшоҳон» зиндагӣ мекунанд, аммо даҳ подшоҳи Ваҳй боби ҳабаҳ ҳанӯз ба саҳнаи таърих наомада буданд; дар ҳақиқат, онҳо танҳо ҳоло ба намоён шудан оғоз мекунанд. Миллерчиён дуруст буданд, аммо назари онҳо маҳдуд буд. Малакути Худо, ки дар рӯзҳои подшоҳони Ваҳй бобҳои ҳабаҳ ва ҳажаҳ барпо мегардад, ҳамон давраи борони охир аст.

«Ман дидам, ки ҳама чизҳо бо диққати шадид менигаранд ва андешаҳои худро ба бӯҳрони наздикшавандае, ки дар пеши онҳост, мекашанд. Гуноҳҳои Исроил бояд пешакӣ ба доварӣ оварда шаванд. Ҳар як гуноҳ бояд дар муқаддасгоҳ эътироф карда шавад, он гоҳ қор пеш хоҳад рафт. Ин бояд ҳоло анҷом дода шавад. Боқимонда дар замони тангӣ нола хоҳад кард: Худои ман, Худои ман, ҷаро Маро тарк кардаӣ?»

«Борони охирин бар онҳое меояд, ки поканд — пас ҳама онро, ҷунон ки пештар буд, қабул хоҳанд кард.»

«Ҳангоме ки он ҷаҳор фаришта сар диҳанд, Масеҳ Подшоҳии Худо барпо хоҳад кард. Ҳеҷ кас борони охиринро қабул намекунад, ҷуз онҳое ки ҳар чӣ аз дасташон меояд, ба ҷо меоранд. Масеҳ ба мо мадад хоҳад кард. Ҳама метавонистанд ба воситаи файзи Худо, ба воситаи хуни Исо, ғолиб шаванд. Тамоми осмон ба ин қор манфиатдор аст. Фариштагон манфиатдоранд». Spalding and Magan, 3.

Дар вақти борони охир, ҳангоме ки фариштагон қор бодро раҳо мекунанд, яъне дар «рӯзҳои ин подшоҳон», Масеҳ Подшоҳии Худо барпо менамояд. Борони охир тадриҷӣ аст, ва он аз 11 сентябри соли 2001 ба пошидан оғоз кард, вақте ки войи сеюм ба таърих ворид шуд, аммо ҳашмишудани халқҳо дарҳол боздошта гардид. Он пайваста дар шиддат меафзояд, то ба қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида бирасад, вақте ки он ҳаробии миллиро ба вучуд меоварад. Сипас он доварию рӯ ба афзоиш идома меёбад, зеро ҳар як миллати дигар аз намунаи Иёлотҳои Муттаҳида пайравӣ мекунад, ва бинобар ин ҳамон доварихоро аз сар меғузаронад. Он то басташии муҳлати файз шиддат мегирад. Он мисли зане, ки дар дарди зоиш аст, пеш меравад.

Мо баррасии мавҷуди ҳаштумро аз миёни он ҳафт нафар дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«То даме ки онҳое ки ба ҳақиқат эътироф мекунанд, ба Шайтон хизмат менамоянд, сояи ҷаҳаннамии ӯ назари онҳоро аз Худо ва осмон қатъ хоҳад кард. Онҳо монанди касоне хоҳанд буд, ки муҳаббати аввалини худро аз даст додаанд. Онҳо наметавонанд

воқеиятҳои абадири бубинанд. Он чи Худо барои мо муҳайё кардааст, дар Закариё, бобҳои 3 ва 4, ва 4:12–14, тасвир ёфтааст: “Ва боз ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: Ин ду шохани зайтун, ки ба воситаи ду лўлаи тиллоӣ рағғани тиллоиро аз худ берун мерезанд, чӣ ҳастанд? Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: Магар намедонӣ, ки инҳо чиҳанд? Ва ман гуфтам: Не, эй оғоям. Пас ӯ гуфт: Инҳо он ду таҳҳиншуда мебошанд, ки назди Худованди тамоми замин меиҳанд.”»

«Худованд аз ҳамаи воситаҳо саршор аст. Ӯ ҳеҷ гуна норасоии имконот надорад. Маҳз ба сабаби камии имони мо, заминияту дунёпарастии мо, суханони пучи мо, беимонии мо, ки дар гуфтори мо зоҳир мегардад, сояҳои торик гирди мо ҷамъ мешаванд. Масеҳ дар калом ё дар ҳислат ҳамчун Он Яке, ки саропо дилписанд аст ва баргузидатарин миёни даҳ ҳазор аст, ошкор намегардад. Ҳангоме ки ҷон ба боло бардоштани худ ба сӯи ботил қонеъ мешавад, Рӯҳи Худованд барои он андаке метавонад анҷом диҳад. Биниши кӯтоҳандешонаи мо сояро мебинад, вале ҷалолеро, ки он сӯтар аст, дида наметавонад. Фариштагон ҷор бодро нигоҳ медоранд, ки ҳамчун аспи хашмгин тасвир шудаанд, ки меҳонад аз банд раҳо шавад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад, дар роҳи худ харобӣ ва маргро оварда.»

«Оё мо дар ҳуди лаби олами абадӣ ҳуфта бимонем? Оё мо кунд ва сард ва мурда бошем? Оҳ, кош дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо бар қавми Ӯ дамида мешуд, то ки онҳо бар поёни худ биистанд ва зиндагӣ кунанд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст, ва дарвоза маҳдуд. Аммо ҳангоме ки мо аз дарвозаи танг мегузарем, паҳноии он бе ҳадду қанор аст». Manuscript Releases, volume 20, 217.